

VÖRÖS VAGY FEKETE

„S csak még büdösebb, mire eljön a másnap,
S kicsivel, ha lehet, pizsamásabb”
(V. D.)

Alszik – húzza be maga mögött az ajtót óvatosan. Lemosta a sminket és kiszedte a hullámcsatokat, amelyek a frizurakölteményt tartották kordában. Vöröses haját lófarokba gumizta, most látom meg az arcát. Azt, amit nem, mióta elballagtunk a középső padsor hátsó padjából. A drága kozmetikumok olyan álarcot építettek rá, ami alól szinte soha nem látszott ki sem bizonytalanság, sem félelem. Ha jobban belegondolok, örömszem. Most, egy átröhögött osztálytalálkozó után, megnyugodva, hogy a gyerek is jól alszik, két bögrével a kezében billeg felém egy babakék pamutpizsamában, a papucsot már félúton elhagyta, dolgozik még benne a koktél. Vagy az a másik. Esetleg a pálinka. De lehet, hogy azt a bort nem kellett volna. Vagy csak nem az egész üveggel. Már csak ezért is jó ötlet volt közösen kivenni egy szobát az étterem fölött, ahova a bulit szervezték. Míg én zuhanyoztam, a konyhaszekrényben talált pár filter teát, s a fülére akasztva rázza őket. Olyan, mint egy vizsla. *Jobb vagy bal? Melyiket kéred?*

Vörös vagy fekete? – kérdezte tizenöt évvel ezelőtt a nyitott szekrény előtt állva. Hátra

sem fordult, valami helybenjárós totyogóst járt, egyet jobbra, egyet balra, miközben nem felejtett el leszúrni, hogy mekkora érzékellen dög vagyok, nem érzem át a problémáját. Néztem, ahogy egy kis darab papír himbálózott a minimál méretű tanga fölött, ami hátulról annyi, mintha annyi se. Az árcédula többet takart a fenekéből, mint a csíknyi szövet. *Nem tök mindegy? Úgyis két percig lesz rajtad* – cinkeltem tovább egyre sikertelenebbül nyelve a röhögést. Kikapta az egyik pulcsiját és egy jól irányzott mozdulattal fejbe dobott. Mivel nem akarta, hogy a szomszéd szobában is hallják, miről vitatkozunk, inkább csak fojtottan sziszegte oda, hogy ha rohadt gyorsan nem segíték, akkor valóban mindegy lesz, mert mire átér a folyosó végére, elalszik az, akiért. S az is az én hibám lesz. Naná, ki másé, de ismertem annyira, hogy tudjam, ilyenkor nem viccel, már ekkor láttam benne a későbbi főorvosi szigort. Megadóan mutatott a fekete *Fruit of the loom* pólójára.

Újévet írtunk már pár órája, ilyenkor az emberek megfogadják, hogy eljárnak sportolni, ledobnak néhány kilót, kijavítják a kémia kettést, ő azt, hogy elveszíti a szüzességét. Soha szebb évkezdetet. Mindennek meg kell adni a módját, valóban nem mindegy, hogy egy fekete vagy egy vörös XXL-es pólót húznak le rólad. Attól, hogy 17 éves az ember, még ad a részletekre. Ezért időzíti egy átbulizott szilveszter éjszaka utáni hajnalra, a saját anyjáék ágyába. *Akkor jó ötletnek tűnt* – szokta mondogatni később. *Le style, c'est l'homme.*

Ideális, nem? – fordult felém, bőszen bólogtattam, ez nem az a pont, amikor kifejthetném, hogy szemernyivel sem érzem dögösebbnek most ezt a fekete pólót, mint eddig bármelyik osztálykiránduláson. Mert már a pizsoma szó is gáz, annál csak a pizsama a gázabb, senki sem hordott pizsit publikusan. Felénk pizsamának is csak a nagyszülők mondták, ahogy kiejtették a szót, már facsarta is az orromat a naftalinszag. Igaz, nagyapám is csak akkor vette fel, ha kórházba kellett mennie. Férfi alsó, szigorúan boxer, leginkább kockás – esetleg a *Káma-szútra* számos pozitúráját bemutató tehenes, disznós,

ördögös –, hozzá póló a '97-es éjszakai dress code. Uniszex. Hidegben melegítő. Ami külön praktikus egy-egy kiránduláson – nem látszik, hogy még le sem feküdt az ember, vagy pisilésnek álcázott fiúszoba-túráról tér vissza.

Akkor hajnalban a fürdő előtt találkozunk a folyosón. Nem láttam rajta a változást, pedig a szemével jelzi, hogy van. Változás. A kád szélén ülve, fogmosás közben skubizta magát a tükörben, hogy látszik-e. Ismerős érzés, én a szomszéd néniktől voltam beszarva, biztosra vettem, hogy látják, s épp azt beszélik a hátam mögött összesűgva a ház előtti padon. Nem tudom, hány percig engedte magára a forró vizet a zuhany alatt, mintha azzal le lehetne mosni az előző perceket, a bojler zúgására aludtam el. Másnap – időtakarékoságból, és hogy ne keltsünk túl nagy feltűnést azzal, hogy ő, aki addig azt sem tudta, hol nyílik a mosógép, most lázas Mosó Masává változik – kólával öntöttük az árulkodó foltokat a lepedőn. *Upsz, kis baleset, bocsi, anya.* Majd körülnézünk tüzetesen, hogy ne maradjon sehol semmi árulkodó jel a szülői hálóban. Éjjeliszekrény, fotelek, ágy alatt. Ha kevésbé vagyunk alaposak, megspórolhattuk volna magunknak azt a biztos tudást, hogy nem csak a kamaszok használnak óvszert. És hogy nem is mi vagyunk trehányak.

Nyaranta egy hétnyi fesztivál egy darabig még a miénk volt, bepótoltuk a több száz kilométer távolság és a felgyülemlett vizsgák miatt elmaradt bulikat, hajnalig táncoltunk, majd a sátor előtt ülve és szúnyogokat csapkodva, vagy rosszabb esetben a sátorban, az összes fellelhető ruhadarabot magunkra véve, hálósákba bebábozódva vacogtunk reggelig, és a sötétben gyóntunk egymásnak.

A szemeszterek alatt leginkább telefonon keresztül szörnyülködtünk egymás történeteiben. *Tényleg? Az anyja tálcán hozza az ágyba a fiacskájának a reggelit? De gáz. Jól van na, értelek, hogy az nagyobb, hogy meztelenül látott először. Hát igen, lehet, hogy nem kéne pucéran aludni. Vagy legalább zárnátok be az ajtót. Mondjuk, még mindig jobb egy fokkal, mintha ezt az apjával játszod el.*

Kemény Lili

EGY ÜRES BUSZ ÁLMA

Kihalt faluban suhanok, teljesen üresen.
Túl erősek a fényszóróim a sötétben.
Egy fiú meg egy lány. Padon csókolóznak.
Szétrebbenek, mikor befordulok a sarkon.
Rájuk villogok, hogy folytassák nyugodtan,
úgyis üres vagyok, nem látja őket senki,
de félreértik, azt hiszik, a sofőr szórakozik,
pedig nincs sofőr (nem tudom, ki irányít),
és a lány beint. Sötét az ég, de tényleg sötét,
a reflektoraim nyomják el a csillagokat.

Hat kamasz összekapaszkodva
kocsmát keres, de úgy is jó, hogy
nem talál, a lényeg az összekapaszkodás,
fiúk, lányok, vegyesen. Később
kiderül, hogy csak öten voltak.
Megrémülnek tőlem, félreugranak.
Lidércnek hisznek, mert üres vagyok.
És túl fényes. Fényesebb, mint a csillagok.
Visszafordulok még egyszer rájuk nézni,
de mikor másodszor elhagyom őket,
már nem ugyanolyan fiatalok.

Nem volt jobb. Az esküvő előtt találkoztam a mindenkit végigtaperászó apósjelölttel, és a karót nyelt anyukával, aki az előkészületek és az egész hacacaré alatt olyan képet vágott, mint aki bármelyik pillanatban felvághatja az ereit. Mondjuk nem dugtam volna el előle azt a pengét. Vagy talán mégis, mert amikor fia választottjára nézett, a merő undor eszelős féltékenységgel keveredett az arcán.

Pedig akkor már nem volt semmi irigylésre méltó benne. Már a lánybúcsún sem tudtam eldönteni, hogy melyikünk idegenebb ott. Az új barátnői programozottak voltak, mint egy sáska és egy T 100-as ötvözet, alig élő szövet a csontvázon. Eleinte hűvös eleganciával kortyolgatták koktéjjaikat, majd a hetedik B52 körül már gátlástalanul markoltak rá a chippendale fiú bőrtangájára, a melleik közt

himbálózó, a kigyúrt fiú nyakából leakasztott sztetoszkópot pedig sokféleképpen, de a legkevésbé rendeltetésszerűen használták. Ültünk a bárban az egyik boxban, csomagolópapír-hegyek, egy cukorból felfűzött, lehető bugyi felől szomorúan foszforeszkáltak felénk a kiürült poharakból kifigyelő, műanyag fütykösben végződő szívószálak. *Something old, something new / Something borrowed, something blue – tessék, még jól jöhet – odanyújtottam neki a táskámból előásott ajándékot. Vörös és fekete, egy olyan babydoll volt, amire akkor, tizenhét évesen gyűjtött, de a zsebpénzből nem akart összejönni, meg aztán félt is attól, hogy mit mond az anyjának, ha megtalálja nála. Ez hol kék? – kérdezte csillogó szemmel, csiklandósan kuncogva és magához méregetve. A címkéje, süsd meg – löktem oldalba, de már csak egy sietős puszit tudott odanyomni, kattant a szőrös bilincs, húzták táncolni a ketrecszerű színpadra.*

Amikor a férje konferenciára utazott, akkor látogattam meg őket először. A kislány bájos volt, de cseppet sem hasonlított rá. Rengeteg sötét haján kívül az a mohóság, ahogy rámarkolt a mellekre, és befelé horpadó arccal a tejjel együtt mintha az anyukája erejét is magába szívna, tette az apukájához kísértetiesen hasonlónvá. A kigombolt hálóing alól diadalittasan pislogott óriási szemével, nagy kortyokban nyelt és láthatóan élvezte, hogy elég kettőt nyekeregnie, és van, aki ugrik. Próbáltam közben mesélni, hogy merre utaztunk, milyen telitalálat a pasi, akivel, de még a sikamlós részek sem villanyozták fel. *Ne érts félre – bökte ki két ásítás között –, érdekel meg minden, de tudod, nekem mostanában a pizzamámából sincs erőm kibújni.*

Hogy mikor lett, nem tudom, mert elmaradtak a telefonok, a sokadik megválaszolatlan e-mail után csak a kellemes ünnepeket és boldog új évet üdvözlőtekre szorítkoztunk, amíg három hete jött egy SMS. *Ülsz mellém? Hátsó sor középső pad. Foglalom. ☺*

Felhúzta a lábait, két kézzel kapaszkodott a bögrébe, hogy ne lötyögjön ki a fekete tea, a lámpa fénye megvilágította az arclemosó csíkos maradványait az arcán, szembefordult velem; és arra emlékszel, amikor?

Turi Tímea

PISIS KISLÁNYFAUST

– részlet a *Költözés* című
kisregényből

Nem tudom megkülönböztetni az álmodást a valóságtól, ez legfőképp azt jelenti, hogy azt hiszem ébren, hogy álmodom. Ettől frusztrált leszek, estérem paranoiás, és nem merek elaludni. Hajnali kettőt mutat az óra, anyám az olajkályha előtt jellegzetes állásban: egyik talpát a másik combjának támasztja, és aggódik. Én jobban. Attól félek, reggelre csigává válok, vagy minden nap ugyanazt a napot élem tovább, esetleg az idők végezetéig a Mindent vagy semmit műsorát kell nézmem Vágó Istvánnal és Mártával, aki folyton rábeszél egy turmixgépre.

Félek az örökkévalóságtól.

*

Egy szerelmemet sem tudtam titokban tartani, ez lett a vesztem, minden szerelmem veszte, még mielőtt tényleg szerelmek lettek volna. Az óvodai szerelmem például oly módon vallotta meg nekem szégyenlős érzéseit, hogy beleharapott a puha kislánykaromba, két hónapig látszott meg a kisfiúállkapocs pirosuló nyoma. Igaz, előtte meg én vertem meg. Azt mondták az óvónénik, rádöntöttem egy asztallapra. Én csak arra emlékszem, hogy rajta fekszik.

Az óvoda. Rémes. Természetesen nem alszom délutánonként, hanem a paplanhuza-